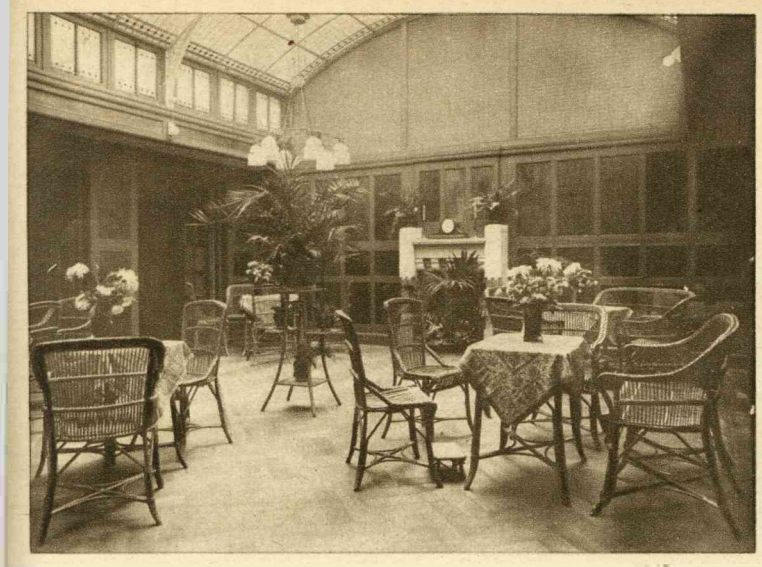
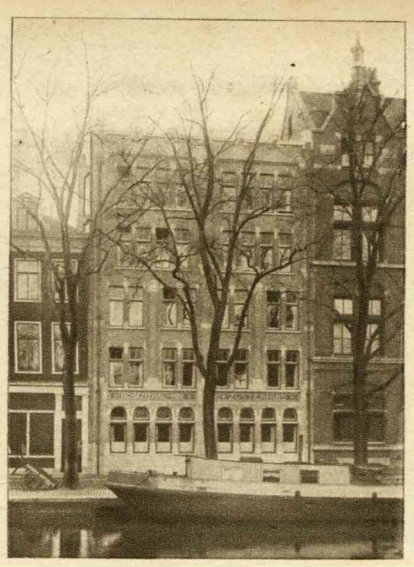
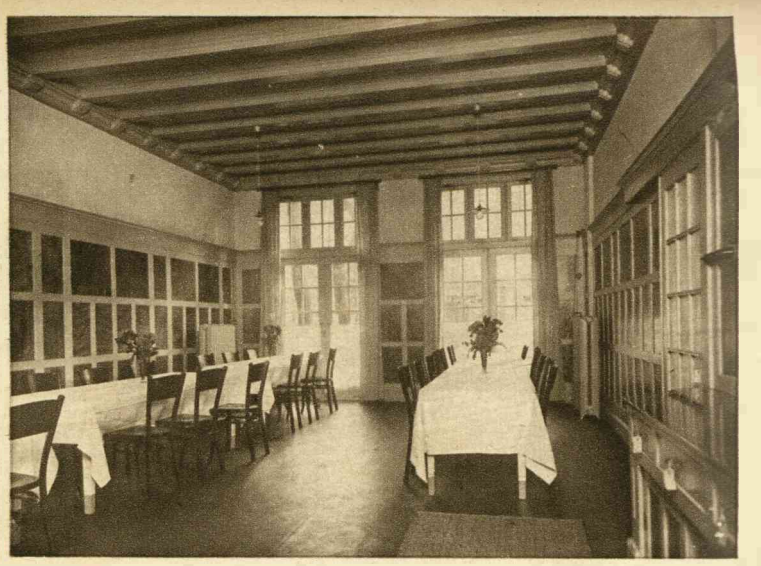

HET ROSENTHAL-MAY-ZUSTERHUIS GERESTAUREERD.

Naar aanleiding van de verleden week gereedgekomen restauratie van het Rosenthal-May-Zusterhuis te Amsterdam, waartoe het bestuur door vriendenhanden werd in de gelegenheid gesteld, hebben wij het genoegen hierboven onzen lezers eenige intérieur- en extérieur-opnamen aan te bieden van dit bekende Israëlitische Ziekenhuis. Links: De conversatiezaal voor de Zusters; midden: de voorzijde van het gebouw; rechts: de eetzaal. *(V.F.B.)*

„Truusje, waarom huil je nu?"

„Ik huil niet", antwoordde ze, de oogen laag naar den grond gericht.

„Jawel, ik zie tranen. Waarom is dat?"

„Omdat" — en nu druppelden werkelijk twee tranen van haar wangen — „omdat ik het zoo jammer vind dat ik dat alles ben gaan oververtellen, nou het toch nergens goed voor is."

„Dat wéét je niet," zei hij, behoefte voelend om haar een weinig te troosten.

„Neen, als u niks wil dóen!" Zij haalde haar zakdoekje uit haar ceintuur. Hij nam het haar uit de hand en veegde haar tranen weg.

„Jij moest niet aan die dingen denken, Truus. Trek je er niets van aan. Groote menschen zorgen voor zich zelf en kleine meisjes moeten dat maar laten loopen zooals 't gaat. Denk er niet meer aan." Hij gaf haar 't zakdoekje weer in de hand. „Kijk me nu eens aan — en lach weer vroolijk."

Ze dééd het.

„Dag mijnheer".

„Dag hoor. En zorg dat je de heele geschiedenis vergeet" . .

Maar hijzélf vergat niet . . . . . .

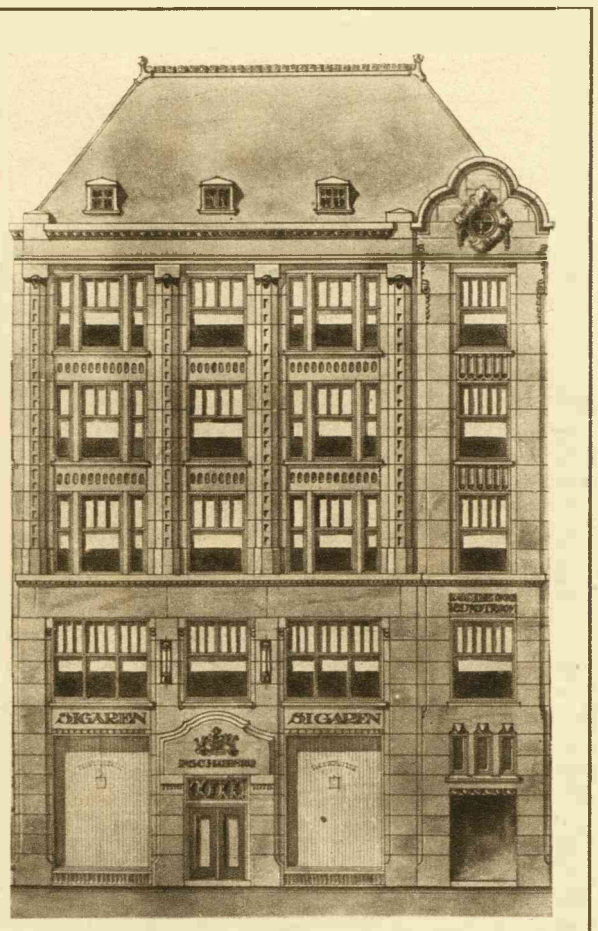
* * *

Het was een mooie Augustusdag in de zomervacantie. Truus Versteeg stond, met de hand boven de oogen voor het felle zonlicht dat op het water scheen, aan den grooten plas te kijken naar de aan den kant liggende roeibootjes, die zachtjes heen en weer schommelden. Juist kwamen er een paar roeiers aan, schoven hun bootje zachtjes tusschen de andere in. Eén stapte aan wal en maakte het touw vast, toen Truus in den ander mijnheer Veenendaal herkende.

„Zoo Truus, zin om mee te roeien?"

„Nou mijnheer, òf ik."

De ander, een collega, keek verstoord op. Die Veenendaal nou weer! Had-ie niet van des morgens 11 tot des middags 6 uur rondgevaren — en wou-ie nou dadelijk wéér. En dan met zoo'n kind. Zeker weer een leerling! — „Maar *ik* ga niet mee, ik heb geen tijd meer," zei hij waarschuwend.

„HAJENIUS".

Bovenstaande afbeelding laat ons het nieuwe gebouw zien van de bekende firma Hajenius aan het Rokin No. 92—96 te Amsterdam. Uit een oogpunt van architectuur maakt dit gebouw niet alleen een massief-soliden indruk, maar tevens is het een sieraad voor onze, aan werkelijk mooie gebouwen niet zeer rijke hoofdstad. Ook het intérieur van het gebouw wekt door de uitvoering bewondering voor de royale wijze waarop de tegenwoordige eigenaar der firma Hajenius is te werk gegaan. — Op Zaterdagavond 13 Nov. waren tal van genoodigden bijeen gekomen om het inwendige van 't nieuwe gebouw te bezichtigen. Ook wij behoorden tot de geïnviteerden en spoedden ons om 8 uur tijdens hevige windvlagen en onder 'n aanhoudenden plasregen langs de bemodderde Amsterdamsche straten naar 't punt van concentratie, in casu het Rokin. Reeds dadelijk bij het binnenkomen werden wij getroffen door de prachtige inrichting van het gebouw. Het lust ons niet in 'n doode beschrijving te getuigen van de inwendige inrichting, maar wij geven er de voorkeur aan onze totaal-indrukken samen te vatten door te zeggen dat de uitvoering van 't geheel getuigt van 'n royale, uiterst smaakvolle degelijkheid. Geen drukke versieringen, geen hinderlijke glimmerigheid, geen weerkaatsende spiegels, doch alles stemmige, rustige deftigheid. Talrijke mooie bloemstukken, waaronder er waren die met heerlijke zalmkleurige rozen „geurden", prachtige chrysanten, enz., gaven het geheel een feestelijk aanzien. De eigenaar der firma Hajenius, de heer A. N. J. Nijman, leidde, daarin bijgestaan door zijn beminnelijke echtgenoote, zijn dochter en zijn beide in vriendelijke hoffelijkheid uitmuntende zoons, de genoodigden rond door de vele mooie, schitterend verlichte en aangenaam verwarmde localiteiten. Den talrijken aanwezigen dames en heeren was het aan te zien, dat zij zich aangenaam verrast gevoelden door de prettige ontvangst. Keurig in het zwart gekleede heeren, tot het personeel behoorende, presenteerden „Hajeniussen" en weldra verschenen zwart-gejaponde dienstbaren, die met angstvallige bezorgdheid zich tot taak gesteld hadden de kelen der genoodigden niet te doen verdrogen en hun magen tal van heerlijke versnaperingen toe te dienen. Inderdaad, vier onzer zintuigen: het gezicht, de reuk, de smaak en het gevoel, werden op aangename wijze gestreeld. De heer Nijman werd den geheelen avond druk gecomplimenteerd door de vele aanwezigen onder wie wij verschillende voorname Amsterdammers opmerkten. In de keurig, in dof mahoniehout uitgevoerde show-room, vereenigden zich later de bekenden en vrienden van den gastheer en werd het verdere gedeelte van den avond gezellig pratende doorgebracht. Het spreekt vanzelf dat bij die gelegenheid menige Hajenius in rook is opgegaan.

„Best," antwoordde Veenendaal gemoedelijk. „G'n avond!"

„Nou, bonjour dan hoor!" zei de ander, toen hij zag, dat zijn vriend doorzette, en ging, onmerkbaar hoofdschuddend, heen. — „Zeg Truus, met wie ben je hier?"

In de twee maanden die verstreken waren sinds den dag, waarop Truus Versteeg de portefeuille was komen terugbrengen, was er geen woord over het critieke onderwerp meer gewisseld. Nu kwam de heele geschiedenis haar weer voor den geest en een blijde hoop vervulde haar. Want waren ze nu niet gemakkelijk bij elkander te brengen? En zou hij wel de vacantie in de stad zijn gebleven, als hij het niet gewild had? . . . . „Met mijn zus Mien, en Martien van Strijen en mijn broertje van tien" — antwoordde ze voorzichtig, en vroolijk liet ze er op volgen: „Gaat u mee naar ze toe?"

„Ja." Hij sloeg zich wat af, zette zijn hoed op, en ging met heftig kloppend hart naast haar, zwijgend haar gebabbel aanhoorend.

De dames zaten aan een tafeltje heel dichtbij, maar met den rug naar den waterkant, en keken beiden verrast om toen Truus eensklaps opgewonden tot hen riep: „Hier is Mijnheer Veenendaal van school, dit is mijn zuster —"

Zij stonden op.

„Hoogst aangenaam!"

— „en dit is —"

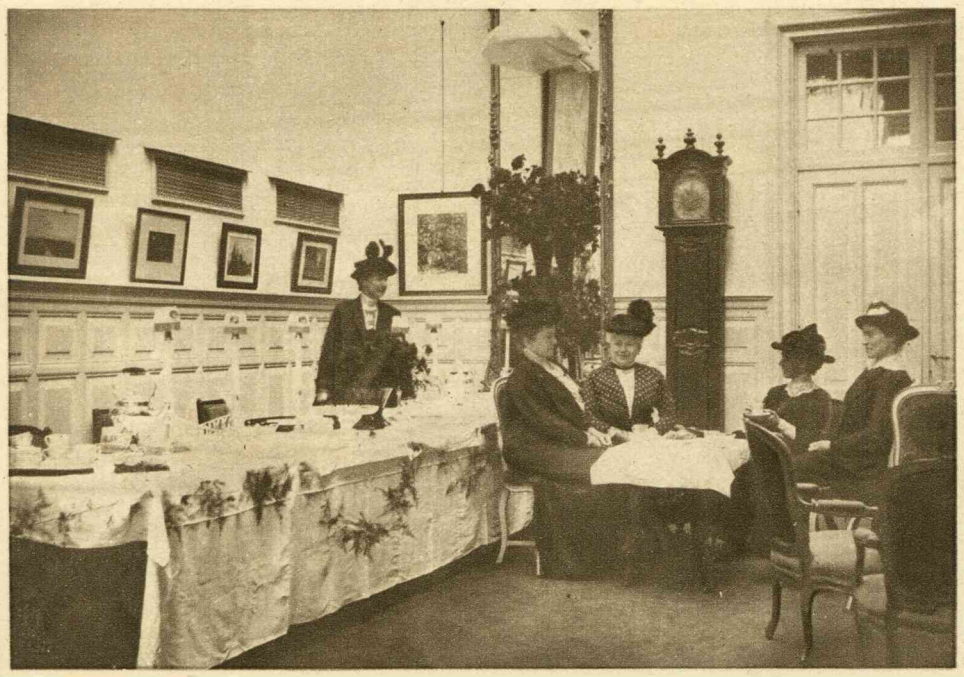
„Ik had reeds de eer," viel hij in, en stak ook Martien de hand toe. „Hoe gaat het u?"

Martien was plotseling zeer bleek geworden, toen ze zijn naam had hooren uitspreken, maar dadelijk daarop, toen ze haar hand in de zijne voelde, overtoog een hoog rood haar gelaat. Mien Versteeg begreep vaag, wat er gebeurde.

„Mag ik de dames verzoeken om 't genoegen van haar gezelschap in de roeiboot," vroeg hij, zijn zenuwen met kracht bedwingend.

Martien van Strijen was intusschen weer gaan zitten. Haar beenen weigerden haar den dienst. Daar was hij nu terug. Na zeven jaar! En hij deed of er niets bijzonders was gebeurd tusschen hen, of hij een oude kennis weerzag.

Hij was weinig veranderd, vond Martien. Zijn gladgeschoren gezicht met de donker blauwe levenslustige oogen, zijn flanellen costuum en rechte

TENTOONSTELLING „ARBEID ADELT".

In de benedenzalen van „Pulchri Studio" te 's-Gravenhage is een tentoonstelling geopend van werkstukken, vervaardigd door de werksters van „Arbeid Adelt". Niettegenstaande den druk der tijden is de vereeniging er in geslaagd alle werksters aan den arbeid te houden, zoodat ook dit jaar heel wat te koop is. Fraai kantwerk, poppen en vele andere smaakvolle voortbrengselen van dameshandwerk, snij- en schilderwerk zullen ook dit jaar weer heel wat kijksters en koopsters trekken. Links: een gezellig zitje op de tentoonstelling. Rechts: een mooi hoekje der expositie. *(Foto's Hijmans)*